

skall, såsom tilläggsafgift till nu gällande tulltaxa, jemväl innevarande år utgöras från den tid, som af Kongl. Maj:t bestämmes, samt i skrifvelse till Kongl. Maj:t, jemte öfverlemnande af sitt ifrågavarande besked, anhålla, det Kongl. Maj:t ville, så fort ske kan, förordna om beslutets trädande i kraft.

Stockholm den 27 januari 1898.

Johan Hjelmérus.

N:o 124.

Af herr **B. P. Ersson** i Hede, om ändring af 1 § i förordningen angående fattigvården.

Vid tillämpningen af kongl. förordningen af den 9 juni 1871 angående fattigvården, hafva olika tolkningar gjort sig gällande vid de domstolar som haft att handlägga tvistemål emellan fattigvårdssamhällen angående beviljad fattigunderstöd. Ganska ofta inträffar, att arbetare flytta ifrån en kommun till en annan, och innan den i 25 § bestämda tiden af ett år af en eller annan orsak kommer i så nödstäld belägenhet, att anmälan måste göras till fattigvårdsstyrelsen med anhållan om understöd, hvilket styrelsen efter tagen kännedom om behofvet, anser sig böra bevilja. Fattigvårdsstyrelsen anser sig vidare, på grund af stadgandet i 29 § samma kongl. förordning, böra, för att skydda sitt eget samhälle från utgifter som tillhöra ett annat, söka återbekomma det beviljade understödet ifrån det samhälle, derifrån den nödstälde inflyttat. Men om fattigvårdsstyrelsen i sistnämnda samhälle — äfven i så ömmande fall som der familjefadern dött och efterlemnad enka med 7 à 8 minderåriga barn — kan bevisa att enkan är frisk, så bör hon enligt 3 § försörja familjen, utan afseende om den är stor eller liten, och sålunda icke berättigad

till understöd enligt 1 §. Första instans, som är Konungens befallningshafvande, godkänner krafvet, men i högre instans afslås det samma. Prejudikat finnes på att så tillämpas. Det är ju otänkbart att, om en hustru genom mannens sjuklighet, eller enka genom mannens död, blifver ensam med flera minderåriga barn, äfven om alla äro friska, hon, utan andra medel än genom sitt arbete, skall kunna förvärfva hvad till lifvets uppehälle oundgängligen erfordras utan hjälp och understöd af annan.

För att den sålunda nödställda skall kunna komma i åtnjutande af understöd, torde ett tillägg till 1 § af nämnda kongl. förordning erfordras af denna lydelse, »eller andra omständigheter», och dristar jag fördenskull vördsam samt föreslå,

att Riksdagen ville för sin del besluta sådan ändring i kongl. förordningen angående fattigvården, den 9 juni 1871, att dess 1 § må erhålla följande lydelse:

§ 1. Befinnes minderårig eller den, som i följd af ålderdom, kropps- eller sinnessjukdom, vanförhet eller lyte, eller af andra omständigheter är oförmögen att genom arbete förvärfva hvad till lifvets uppehållande oundgängligen erfordras, sakna egna medel samt underhåll och vård af annan; då skall nödtorftig fattigvård honom lemnas.

Med — — — — — år.

Skulle detta förslag icke vinna bifall, öfverlemnas till utskottet att föreslå annan ordalydelse i denna eller andra paragrafer, hvarigenom ändamålet kan vinnas.

Stockholm den 28 januari 1898.

B. P. Ersson.